

Περὶ θρησκείας.

Ἄρθρ. 1. Ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· πᾶσα δὲ ἄλλη γνωστὴ θρησκεία εἶναι ἀνεκτὴ καὶ τὰ τῆς λατρείας αὐτῆς τελοῦνται ἀκωλύτως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων, ἀπαγορευομένου τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ πάσης ἄλλης ἐπεμβάσεως κατὰ τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας.

Ἄρθρ. 2. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπᾶστος ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς τε ἱεροὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς κανόνες, καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις· εἶναι δὲ αὐτοκέφαλος, ἐνεργοῦσα, ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης Ἐκκλησίας, τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα, καὶ διοικεῖται ὑπὸ ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιερέων. Οἱ ἀρχιεπίσκοποι, ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας πρέπει γὰρ ὡς πολῖται Ἑλληνας.

Περὶ τοῦ δημοσίου δικαίου τῶν Ἑλλήνων.

Ἄρθρ. 3. Οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Νόμου, καὶ συνεισφέρουσιν ἀδιακρίτως εἰς τὰ δημόσια βάρη ἀναλόγως τῆς περιουσίας των· μόνοι δὲ οἱ πολῖται Ἕλληνες εἶναι δεκτοὶ εἰς ὅλας τὰς δημοσίας λειτουργίας. Πολῖται εἶναι ὅσοι ἀπέκτησαν ἢ ἀποκτήσουσι τὰ προσόντα τοῦ πολίτου κατὰ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους. Τίτλοι δὲ εὐγενείας ἢ διακρίσεως οὐδ' ἀποτέμονται οὐδ' ἀναγνωρίζονται.

Ἄρθρ. 4. Ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία εἶναι ἀπαραβίαστος· οὐδεὶς καταδιώκεται, συλλαμβάνεται, φυλακίζεται ἢ ἄλλως πῶς περιορίζεται, εἰμὴ ὅπου καὶ ὅπως ὁ νόμος ὁρίζει.

Γενομένης συζητήσεως περὶ τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος Κερκύρας, ἡ Συνέλευσις ἀπεφάσισε ν' ἀναμείνῃ τὰ ἐκ Κερκύρας ἔγγραφα καὶ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας ἐκεῖθεν, ὅπως ἀναστείλῃ τὴν προσωπικὴν κρᾶτησιν διὰ χρεὴ τῶν χωρικῶν πρὸς τοὺς ἰδιοκτῆτας.

Ἐνεκα τοῦ ζητήματος τῆς Κερκύρας τὸ περὶ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνοφυλακῆς ἀνεβλήθη εἰς τὸ προσεχές Σάββατον 15 Αὐγούστου· ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ἐορταζομένης τῆς Παναγίας, καὶ μάλιστα ἐν Τήνῳ, οἱ πληρεξούσιοι δὲν θέλουσι συνέλθει εἰς τὸ κατὰστημα τῆς Συνελεύσεως.

Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως ἐξελέχθη τῇ 13 τ. μ. ὁ ὑποψήφιος τοῦ ὑπουργείου Κύριος Ι. Μεσσηνέζης

διὰ ψήφων 182 ἐπὶ 323 ψηφοφορησάντων. Ὁ δὲ μέχρι τοῦδε πρόεδρος Κ. Ε. Δεληγεώργης ἔλαβε ψήφους 141 τῶν ἀντιπολιτευομένων. Ὡστε ὁ κυβερνητικὸς ὑπερτερεῖ τὸν ἀνταγωνιστὴν κατὰ 41 ψήφους. Τὸν Κ. Μεσσηνέζην ἐψήφισαν, φαίνεται, καὶ τὸ νεωστὶ σχηματισθὲν κόμμα ὑπ' ἀρχηγοὺς τοὺς Κ. Κ. Χρηστίδην, Ζαίμην καὶ Κεχαγιάν, καὶ τινες τῶν ἐκλεκτικῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΣΥΜΠΟΣΙΑ. Λέγεται ὅτι οἱ ἐν τῷ Μαξικῷ θέλουσι προσφέρει εἰς τὸν ἐκεῖ γαλλικὸν στρατὸν ποῦντες, ὅμοιον πρὸς τὸ προσενεχθὲν τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1694 ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Ρούσελ ἐν Λι-σαζώνη πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς ναύτας τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου· τὸ ποῦντες τοῦτο εἶχεν ὀργανισθῇ οὕτω πῶς· ἐν τῷ μέσῳ μεγαλοπρεπεστάτου κήπου ἔκειτο εὐρυτάτη μαρμαρίνη δεξαμενὴ, εἰς τὴν ὁποίαν, καλῶς καθαρισθεῖσαν, ἔβριψαν τὰ ἐξῆς εἶδη·

Ῥακίου κονιάκ	φιάλας	600
Οἴνου Μαλάγας	»	1200
Ῥωμίου	»	600
Τεμάχια λεμονίου		25,000
Ἰδατος βραστοῦ πίθους		3
Ζωμὸν 26,000 λεμονίων		
Αἵτρας σάκχαρος		600
Κόνιν 200 μοσχοκαρύων.		

Ἐπὶ τῆς δεξαμενῆς ἤπλωσαν πλατύτατον οὐρανίσκον ὅπως προφυλάττῃ αὐτὴν ἀπὸ τῆς βροχῆς. Ἐκυματίζετο δὲ ἐντὸς αὐτῆς μικρὰ λέμβος ἐκ ξύλου ῥοδωνιάς, εἰς ἣν ἐπιβαίνων κομψῶς ἐνδεδυμένος παῖς ἠρμένιζε δισχιζὼν τὸ ποῦντες καὶ προσφέρων ἐξ αὐτοῦ πρὸς τοὺς περιεστώτας. Ἦσαν δὲ καὶ πληθεὶς τραπεζῶν ἐντὸς τοῦ κήπου μετὰ ποικίλων ἐδεσμάτων.

ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ. Ὁ Κ. Π. Λάμπρου ἐξέδοτο καὶ δεῦτερον *Κατάλογον βιβλίων*, « τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων, ὡς λέγει προλογίζων, σπανιώτατα καὶ δυσεύρετα ». Ὁ *Κατάλογος* οὗτος καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι ἀξιόλογος, ὅτι περιέχει πολλὰ μὴ σημειούμενα ἐν τῷ τοῦ Κ. Παπαδοπούλου Βρετοῦ, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν σελίδων τὸ σχῆμα κτλ. Τὰ βιβλία ταῦτα πωλοῦνται παρὰ τῷ ἐκδότη τῷ *Καταλόγῳ* παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Κ. Wilberg καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς *Παρθώρας*. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ τιμαὶ προσεπισημειωμέναι.

Μετὰ τὴν τύπωσιν τοῦ *Καταλόγου* περιήλθον εἰς χεῖρας τοῦ Κ. Λάμπρου καὶ ἄλλα τρία σπανιώτατα βιβλία, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὴν εἰς τὸ ἀπλοελληνικὸν

πρώτην μετάφρασιν τῆς Καινῆς Διαθήκης τὴν γενομένην ἐπινεύσει τοῦ πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως καὶ δαπάνη τῶν ὑψηλοτάτων καὶ χριστιανικωτάτων ἀφθονῶν τῆς Βελγικῆς, ἐπιμελεία δὲ « τοῦ ἐκλαμπροτάτου ἀφέντη Καρπουλίου Ἄγα ὁποῦ τὴν σήμερον ἐδῶ εἰς τὴν Κωνσταντίνου πόλιν εἶναι ἀπεκρίσθη τῶν ὑψηλοτάτων καὶ ἐνδοξωτάτων ἀφθονῶν τῆς Βελγικῆς ἡγουν τῆς Φλάνδρας ». Ἡ ἐν κεφαλίδι τῆς βίβλου ταύτης ἐγκύκλιος τοῦ Κυρίλλου εἶναι περιεργωτάτη. Ἰδοὺ ὁ τίτλος· « Ἡ καινὴ διαθήκη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διγλωττος, ἐν ἣ ἀντιπρόσωπος τότε θεῖον πρωτότυπον καὶ ἡ ἀπαραλλάκτως ἐξ ἐκείνου εἰς ἀπλὴν διάλεκτον, διὰ τοῦ μακκρίτου κυρίου Μαξιμου τοῦ Καλλιπολίτου γενομένη μετάφρασις ἅμα ἐτυπώθησαν. Ἔτσι ΧΡΗΝΑΔΔΗΠΠ, » ἦτοι 1638. Ὁ τόπος ὅπου ἐτυπώθη δὲν σημειοῦται. Ἐκ τινος ὅμως χειρογράφου σημειώσεως εἰκάζομεν ὅτι ἐξεδόθη εἰς φῶς ἐν Γενεύῃ παρὰ P. Chovet. Τὸ σύγγραμμα εἶναι δίτομον καὶ ὀγκώδες.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΕΝ ΟΔΗΣΣΩ. Γνωστὸν ὅτι ἡ Ὀδησσὸς κατοικεῖται ὑπὸ χιλιάδων Ἑλλήνων, καὶ ὅτι μᾶλλον ἑλληνικὴ πόλις εἶναι ἐν αὐτῇ ζῶσι πολλοὶ πλούσιοι ὁμογενεῖς ἔχοντες καὶ ἐκκλησίαν ἑλληνικὴν καὶ ἑλληνικὸν σχολεῖον. Καθ' ἃ δὲ ἔγραψεν ἡμῖν τὴν 5 Ἰουλίου ὁ ἐκεῖ συμπολίτης Κυρ. Γ. Β. Δ., πρόκειται νὰ συστηθῇ καὶ παρθεναγωγεῖον Ἑλληνικόν, φιλοτιμουμένων πρὸς τοῦτο τῶν ἑλληνίδων. Ὁ Κ. Γ. Β. Δ. φέρων εἰς παράδειγμα τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀμαλίσιον Ὁρφανοτροφεῖον, τὸ ὁποῖον εὐδοκίμησε τόσον ὑπὸ γυναικῶν διοικούμενον, ἀξιοῖ καὶ τοῦ ἐν Ὀδησσῷ παρθεναγωγείου ἢ διοικήσεως νὰ ἀνατεθῇ εἰς κυρίας. « Ὅπου, λέγει, μετὰ τοῦ συγγραφέως τῶν Βυζαντινῶν μελετῶν, λαμβάνουν μέρος αἱ γυναῖκες, ἐκεῖ φωνὴ λαοῦ φωνὴ Κυρίου »

ΑΡΑΒΙΚΗ ΤΙΣ ΔΙΚΗ. Ἡ ἀλληγορία εἶναι τὸ παρὰ τῶν Ἀράβων εὐνοούμενον σχῆμα. Οὗτοι τὴν ἐφημερίαν ἀσμένως, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἡθικῶν θεωριῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν βίῳ συμβάντων. Ἀναγινώσκεται παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν αὐτῶν περίεργός τις δίκη διαδικασθεῖσα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀλληγορικῶς. Σουλτάνος τις ἐρασθεὶς τὴν ὡραίαν Chemsenissa σύζυγον τοῦ Βεζύρου Feirouz ἀποστέλλει αὐτὸν ἀλλαχόσε, ἐπὶ προφάσει κατεπειγούσης ὑποθέσεως. Ὁ δὲ Βεζύρης ἀναχωρεῖ μετὰ τοσαύτης σπουδῆς, ὥστε λησμονεῖ τὸ ἐσφραγισμένον γράμμα τὸ ἐγχειρισθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου, ὅστις, ἅμα τοῦ συζύγου ἀναχωρήσαντος εἰσέχθη ὑπὸ τινος εὐνούχου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γυναικός. Αὕτη δὲ, ἥτις ἦν τόσον ἐνάρετος, ὅσον καὶ ὡραία, ἐννοήσασα τὸ σχέδιον τοῦ Σουλτάνου, ἀπέκρουσεν αὐτὸν διὰ τῶν ἐπομένων λέξεων. « Ὁ

λέων ἤθελεν ἐξευτελισθῇ καταδροχθίζων τὰ ἀπομεινάρια τοῦ λύκου, καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων ἀπαξοῖ νὰ σβέσῃ τὴν δίψαν του, εἰς ῥυάκιον μιανθὲν ὑπὸ τῆς ἀκαθάρτου γλώσσης τοῦ κυνός. » Αὕτη ἡ ἀλληγορικὴ ἀποβολὴ ἐτάραξε τὸν Σουλτάνον, ὅστις τεθορυβημένος ἀπεχώρησε μετὰ τοσαύτης πνευματικῆς ταραχῆς, ὥστε δὲν κατενόησεν ὅτι ἀπώλεσε μίαν τῶν ἐμβάδων του. Ἐν τούτοις ὁ Βεζύρης παρατηρήσας ὅτι ἐλησμόνησε τὸ γράμμα ἐπιστρέφει ἐσπευσμένως οἰκαδε, καὶ εὐρών τὴν τοῦ Σουλτάνου ἐμβάδα καταλαμβάνει εὐθὺς τὸν λόγον τῆς ἀπομακρύνσεώς του. Ζηλότυπος καὶ ἐντρομος, ἅμα ἐκπληρώσας τὴν ἀποστολὴν του, εὐρών πρόφασιν πέμπει τὴν σύζυγόν του παρὰ τοῖς γονεῦσιν αὐτῆς ὡς διὰ τινος ἡμέρας, ἀλλὰ δὲν φροντίζει πλέον νὰ τὴν λάβῃ ἐκ νέου. Βιασθεὶς δὲ, ἐπιμόνως τὴν ἀποποιεῖται. Οἱ δὲ γονεῖς παροργισθέντες ἐγκαλοῦσιν αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Καδῆ, ἐνθα, κατὰ τὰ εἰθισμένα ὥφειλε νὰ παρευρίσκειται καὶ ὁ Σουλτάνος. Οἱ ἀδελφοὶ τῆς Chemsenissa εἶπον τῷ δικαστῇ. « Κύριε ἐπώλησαμεν τῷ Feirouz κῆπον, ὅστις ἡδύνατο νὰ ὀνομασθῇ ἐπίγειος παράδεισος· περιστοιχίζετο δὲ ὑφ' ὑψηλῶν τειχῶν, καὶ ἦν πεφυτευμένος ἐκ τῶν ὡραιότερων δένδρων βρύοντων ἀνθέων καὶ καρπῶν· οὗτος δὲ κρημνίσας τὰ τεῖχη διήρπασε τὰ τρυφερά ἄνθη, καὶ κατέφαγε τοὺς ὡραίους καρπούς, νῦν δὲ δυσχυρίζεται, ὅτι ἡμεῖς ὥφειλομεν νὰ ἀναλάβωμεν τοῦτον τὸν παράδεισον, ἀφοῦ τὸν ἀπεστέρησε παντὸς τοῦ ἀπακαθιστάντος αὐτὸν ἡδονικόν, ὅτε εἰσηγάγομεν αὐτὸν ἐκεῖ. » Ὁ Feirouz προσκληθεὶς ἵνα ἀπολογηθῇ εἶπε. « Οὗτος ὁ τόπος μοι ἦν προσφιλέστατος, καὶ ἄκων νῦν ἀποποιούμαι αὐτόν. Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν διηρχόμην τὰς δενδροστοιχίας τούτου τοῦ παραδείσου ἀνεκάλυψα τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν λέοντος, τρόμος κατέσχε το πνεῦμά μου, καὶ ὑπέφερον μᾶλλον νὰ παραχωρήσω τὸν παράδεισον ταύτῃ τῷ τρομερῷ θηρίῳ, ἢ νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὴν ὀργὴν του. » Τότε ὁ Σουλτάνος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Βεζύρη « εἰσελθε πάλιν, εἶπεν, εἰς τὸν παράδεισόν σου, ὦ Feirouz, μηδὲν φοβοῦ ἀληθὲς ὅτι ἐκεῖ ὁ λέων ἔθετο πόδα, ἀλλὰ μὴ δυνθῇς νὰ ἐγγίσῃ εἰς καρπὸν τινὰ, ἐξῆλθεν κατησχυμένος· οὐδέποτε ὑπῆρξε παράδεισος ὡραιότερος, καὶ ἀσφαλέστερος τούτου κατὰ πάσης προσβολῆς. »

(Cardone)

M. ΓΚΙΟΛΜΑΣ.